

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 990. An reliquiæ vendi, auferri, exponi extra capsas aut alio transferri possint.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

legitimè approbatæ coli possunt cultu publico, & publicæ venerationi exponi, ut patet ex *c. 2. h. t. uti* & ex *Trid. sess. 25. de invocat. SS. reliquiæ tamen quæcunque tam antiquæ, quàm de novò inventæ, tam canonizati, quàm non canonizati, sed solùm defuncti cum fama constante sanctitatis, modò constet, quòd illius sint, etiam à nemine approbatæ, coli possunt cultu privato non secus ac ipsi sancti eodemque, quo illi modo. Fagn. in *cit. c. 2. n. 11. & 12. & ibid. Host. Jo- and. Butrio* aliique communiter. Arg. *eiusdem c. 2.**

3. Resp. Ad tertium ubi reliquias antiquas alicujus sancti antiquitus approbati constat ex scriptura vel instrumento authentico unà cum iis reperto, vel aliunde certo nullà alià approbatione aut etiam auctoritate sedis Apostolicæ egent ut publicæ venerationi exponantur; secus si de hoc esset dubium, & hoc non tolleretur. Wiestn. *h. t. n. 13.* reliquias verò alicujus defuncti cum fama sanctitatis, necdum canonizati aut beatificati, nemo præter summum Pontificem in ordine ad cultum publicum approbare potest. Per *c. 2. h. t. & ibi DD.* communiter. Ut ait Reiffent. *h. t. n. 28.* non obstante Conc. Trid. *l. c.* vi cuius non ampliùs reservatam esse Papæ approbationem harum reliquiarum, sed permissam Episcopis, dum ibi videtur iis permissa licentia universalis approbandi reliquias quascunque noviter inventas, & sic correctum per hoc jus antiquum. Nam Trid. intelligendum de reliquiis jam canonizati de novo inventis *C. vero 2. de reliquiis* alicujus defuncti cum fama sanctitatis necdum canonizati, & sic optimè evitari correctionem jurum, eaque inter se concordari probat Fagn. in *cit. c. 2. an. 5. & cui explicationi & concordantiæ inhaerent Pirh. h. t. n. 11. Wiestn. n. 14. Reiffent. l. c.* confirmantque id ipsum ex eo, quòd si Episcopus quoque recognoscere & approbare posset reliquias defuncti necdum canonizati, posset etiam eas publicæ venerationi exponere, & sic indirectè eum canonizare in sua diœcesi, liceretque cuivis cum sola hac licentia illum publico cultu venerari, quòd est contra unanimem consensum DD. neque his contraria S. Cong. Cardin. dum teste Barbof. in *c. 2. h. t. n. 4.* declarat citatum concilii Trid. locum intelligendum esse tam de miraculis necdum canonizatorum quàm canonizatorum approbandis ab Episcopo: siquidem dispar est ratio inter miracula & reliquias necdum canonizati; cum Episcopus etiam de jure communi possit cognoscere de miraculis & vita canonizandi alicujus. Unde etiam si Trid. intelligendum esset generaliter de novis miraculis tam canonizandi quàm canonizati, non sequeretur illa jurum correctio, aut ullum aliud absurdum. Ita AA. cit. dixi tamen; *in ordine ad cultum publicum.* Quia simpliciter judicare quòd hæc sint reliquiæ hujus vel illius cum fama sanctitatis defuncti, nulla ratione nulloque jure prohibitum reperitur Episcopis Reiffent. *cit. n. 28. in fine.*

Quest. 990. An reliquiæ vendi, auferri, exponi extra capsas, aut aliò transferri possunt?

1. Resp. Ad primum: vendere non licet reliquias, ut constat ex *c. 2. h. t. & L. nemo, c. de SS. Eccles.* tum quia res sacræ, adeoque in nullius dominio sunt, nec æstimationem recipiunt Arg. *l. 9. ff. de rer. divis.* tum quia spirituali annexa. Unde & eas vendere est Simoniacum Arg. *c. querelam, de simon. e. de jure.* de jure pat. non tamen vetitum eas vendere ratione materiae, ex qua conficiuntur seu cui committentur contulæ, aut earum pulveres. Redacti in agnos Dei, vel

etiam ratione impenfarum in eis conficiendis vel deportandis factarum uti & ratione capfarum aliorumque pretiosorum involuorum earundem, Sanch. *l. 2. mor. c. 43. n. 29. Pirh. h. t. n. 10.*

2. Resp. Ad secundum: neque auferri possunt etiam devotionis gratiâ sine sacrilegio, nisi essent conditæ in locis infidelium, neque sine injuria Ecclesiarum, in quibus perpetuè sepultura seu asseruationi sunt traditæ, aut etiam ipsarum reliquiarum; devotio autem exercenda est sine injuria, ita cum Turrecrem. in *can. corpora dist. 1. de consecrat. Pirh. h. t. n. 12. in fine.* Videri etiam possunt Azor. *p. 1. l. 9. c. 8. Sanch. l. c. Fagn. in c. ult. h. t.*

3. Resp. Ad tertium: ostendi & exponi extra capsam seu locum, in quo conditæ prohibentur *cit. 2. h. t.* nisi quæ, ut cum Host. *ibidem V. extra capsam.* & Abb. *n. 2. Pirh. n. 10.* Ex speciali Dei beneficio sunt præservatæ à corruptione. Et præcipue ob quæstum, ut majores fiant oblationes. Host. *l. c. v. exponantur,* quamvis putet Sanch. *l. c. n. 22.* non esse prohibitam *cit. c.* ostensionem reliquiarum, licet fiat principaliter ad acquirendas liberaliores oblationes & elemosinas, modo non deducantur in pactum aut principaliter intendantur tanquam præmium ostensionis.

4. Resp. Ad quartum: corpora & reliquias sanctorum transferri posse ab una Ecclesia ad aliam ab Episcopo sine licentia Papæ, probabilius contra Gl. in *can. corpora. 37. de consecrat. dist. 1. v. Principis.* Host. in *c. 2. h. t. v. nec exponantur.* Jo- and. *ibid. n. 2.* & alios quosdam docent Angel. *v. reliquia n. 1. Sylv. v. reliquia q. 3. Sanch. l. c. n. 25. Fagn. in cit. c. 2. n. 15. Pirh. h. t. n. 12. Reiffent. h. t. n. 32. Wiestn. n. 16.* ratio, quam irrefragabilem dicit Fagn. ab eo cumque secutus Pirh. & Reiffent. sumitur ex regula, quòd Episcopus possit in sua Diœcesi, quacunque conditor canonis sibi non reservavit, juxta *c. super. 29. de sent. excomm. & ibi Gl. v. non retinuit.* Papa autem nullibi hanc translationem suæ potestati seu auctoritati reservaverit. Verùm, cum vel ipse Fagn. in *c. perniciosam, de off. Jud. Ordin. à n. 45.* arguit falsitatis hanc rationem teste Wiestn. is hanc rationem meliorem censet, nimirum, quòd translatio illa non sit de majoribus causis Ecclesiæ, ut Episcopis, in partem sollicitudinis vocatis non concessa à Papa censeatur. Quin est sibi suffragari in hoc vult ipsum *Can. corpora.* Dum ibi nomine *Principis* ait, non venire Papam aliamve potestatem ecclesiasticam (ut aliàs sentit Gl. *ibid.*) sed potestatem sæcularem. V. g. Regis aut imperatoris, cujus non quidem auctoritate jussu, cum actus translationis sit actus spiritualis aut rei spirituali, de quo auctoritative disponere nequit sæcularis, annexus, sed solum consilio fieri potest hæc translatio, præsertim, dum donò vel cooperatione talis Principis Ecclesiæ reliquiæ obveniant. Ita ille probabiliter, de cæterò, quò minus hæc translatio fieri non possit sine licentia sedis Apostolicæ non obstat, quid in concilio Aquilienti. *1. tit. de reliquiis SS. dicatur, reliquias SS. transferri sine sedis Apostolicæ licentia; non posse cum hoc concilium fuerit solum provinciale, nec confirmatum à Papa, adeoque extra provinciam habere nequeat vim canonis, ut Pirh. n. 12. in fine* cum Fagn. *n. 33.* Requiritur autem præter licentiam Episcopi ad validam talem translationem justa causa; cum sit species quædam alienationis; & præter hanc etiam consensus capituli cathedralis sive Clericorum majoris Ecclesiæ simul congregatorum, quòd aliquando vocetur concilium ut in *can. placuit. 12. quest. 2. juncta Gl. V. Concilio* utpote cum quo consensu omnes causæ graves (qua-

lis est utique dicta translatio, per quam sancti aliejus corpus aut notabiles reliquie veluti magnus thesaurus spectantes ad unam Ecclesiam alienantur ab ea & transcribuntur alteri) necesse habent expediti juxta cap. 1. *Et rotum tit. de his, que sunt à prelatiis.* An verò præter consensum Capituli Ca-

thedralis requiratur consensus Abbatis & conventus aut aliorum Clericorum, dum corpus transfereendum spectet ad monasterium aut aliam Ecclesiam collegiatam, merito dubitatur, & videtur affirmative respondendum, cum in tali alienatione immediate agatur de re propria eidem auferenda.

TITULUS XLVI.

De observatione jejuniorum.

Cum pauca, quæ in jure canonico *h. t.* tractantur, ex consuetudine nota sint, ut, quòd si festum nativitatis Domini, assumptionis B. V. Apostolorum incidat in feriam secundam, Vigilia & jejunium celebranda sabbatho præcedenti *c. 1. h. t.* quòd omnibus vigiliis Apostolorum, præterquam S. Joannis Evangelistæ & SS. Philippi & Jacobi sit jejunandum, quodque necessi-

tas & infirmitas excuset à jejunio *c. 2. h. t.* quòd liceat vesci carnibus omnibus qui non sunt adstricti voto vel regulari observantia ad jejunium feriæ sextæ, si in eam incidat festum Nativitatis Christi *c. 3. h. t. & c.* ea verò, quæ occasione hac introducuntur huc ab aliquibus Canonistis, & in specie Wiesta. quia propria sunt Casistis, à quibus fusè exponuntur, more aliorum Canonistarum, illis ea consultò relinquimus.

TITULUS XLVII.

De purificatione post partum.

Quæst. 991. An & quanto tempore puerperis post partum abstinendum ab ingressu templi, & quæ obligatio ante ingressum petendi benedictionem à parochio, idemque offerendi pro ea aliquid?

Resp. Ad primam partem hujus quæstionis, quæ unica est *hujus tit.* præceptum, quo in lege veteri Levitici 12. arcebantur ab ingressu templi per 40. dies, si masculum, per 80. si foemellam peperissent modò sublaturum est; unde, si velint & vires patiantur, mox à partu illis acturis gratias Deo, licebit templa ingredi. Sitamen ex veneratione & decencia seu laudabili verecundia aliqua, ab hoc ingressu abstinere velint, per septimanas aliquot, ut ferè habet moderna consuetudo, nequaquam id illis denegandum. Cum etsi lex illa verus mortua sit, non tamen reddita mortifera, ita ut observantia illius modò inducat peccatum, uti accidit quibusdam legibus caeremonialibus veteris testamenti, nimirum quæ principaliter ordinatæ ad præfiguranda myste-

ria Messie seu Christi futura, quæ quia jam completa, leges tales repugnant veritati fidei.

2. Resp. Ad alteram partem, tamen si in jure non existeret præceptum petendi à parochio proprio ante hanc ingressionem ad introductionem earum benedictionem offerendique pro ea eidem honorarium aliquod, utriusque tamen ubique ferè viget consuetudo, & quidem in locis pluribus continens obligationem, pro ut in simili dici solet de oblationibus, ad quas percipiendas à parochianis intentionem fundatam habet ut Abb. *in c. 9. de his que sunt C. prælat. n. 2.* Barb. *de off. paroch. c. 24. n. 22.* & numeratur inter jura parochialia juxta declarationem S. congreg. Cardinal. interpret. Concilii Trid. *de an. 1662. 18. Novembr.* Ita Reiffenst. ad *h. t.* addens propterea nullatenus competere illam benedictionem regularibus. Lauret. de Franchis, *de contrrov. inter Episc. & regul. p. 2. q. 69. n. 1.* quamvis hic in fine hujus num. addat, in hoc præcipuam habendam rationem consuetudinis legitime præscriptæ, quæ seclula purificationem etiam à regularibus admitti posse, præsertim, cum ab iis etiam recipi possint oblationes, quæ in eorum Ecclesiis fiunt, quod ipsum confirmat. Wiesta. *h. t. n. 6. & 7.*

TITULUS XLVIII.

De Ecclesiis ædificandis & reparandis.

CAPUT I.

De ædificandis Ecclesiis parochialibus aliisque & monasteriis.

Quæst. 992. Ecclesiæ materiales quotuplicis generis.

Resp. Ecclesiæ materiales (idest, templa seu ædes publicæ divino cultui deputata, in quibus fideles ad administranda & percipienda Sacramenta, sacrificium missæ of-

ferendum & audendum conveniunt) aliæ dicuntur Basilicæ, quales olim dicebantur Ecclesiæ nondum consecratæ. Abb. *in rub. de consecrat. Eccles. n. 2.* hodie majores & principales à Regibus constructæ, ad quos Principes divinorum officiorum gratiâ convenire consueverunt. Barbof. *jur. Eccles. s. 12.*

XXXX

s. 12.

R. P. Lem. *Jur. Can. Lib. III.*